

Beslutspromemoria – föreskrifter om ändring i föreskrifterna om insättningsgaranti

Bakgrund

I juni 2016 beslutade Riksgäldskontoret (Riksgälden) föreskrifter om insättningsgaranti (i det följande benämnda föreskrifterna).¹ Föreskrifterna innehåller bl.a. bestämmelser om hur institut som omfattas av insättningsgarantin ska lämna insättarna information om garantin, och hur mottagandet av sådan information ska bekräftas.

Av föreskrifterna framgår att informationen får lämnas i pappersform eller genom institutets internetjänst.² Bekräftelse av att informationen har tagits emot får enligt föreskrifterna ske antingen genom fysisk underskrift eller genom internetjänsten.³ Bestämmelserna grundar sig på artiklarna 16.2 och 16.8 i insättningsgarantidirektivet.⁴

Med internetjänst avses enligt föreskrifterna en tjänst som kräver inloggning med säkerhetslösning via en webbplats eller mobilapplikation.⁵

Motivering och överväganden

Riksgäldens beslut: Föreskrifterna ändras på så sätt att bekräftelse av att information om insättningsgarantin har tagits emot får ske – förutom genom fysisk underskrift eller institutets internetjänst – genom elektronisk underskrift definierat enligt EU-rättsliga bestämmelser.

E-legitimation, t.ex. BankID, är en elektronisk identitetshandling som kan användas för att identifiera innehavaren på elektronisk väg. Det finns idag mer än sju miljoner e-legitimationer utfärdade i Sverige, vilket innebär att en stor andel av befolkningen använder eller har tillgång till e-legitimationer.⁶

Dagens e-legitimationer gör det möjligt för en användare att identifiera sig elektroniskt vid inloggning och liknande i e-tjänster, men också att förse uppgifter med en elektronisk underskrift.⁷

En elektronisk underskrift är uppgifter i elektronisk form som används för att kontrollera att innehållet i en elektronisk handling kommer från den

¹ Riksgäldskontorets föreskrifter (RGKFS 2016:2) om insättningsgaranti.

² 2 kap. 2 § första stycket och 4 § första stycket Riksgäldskontorets föreskrifter om insättningsgaranti.

³ 2 kap. 2 § andra stycket, 3 § och 4 § andra stycket Riksgäldskontorets föreskrifter om insättningsgaranti.

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (omarbetning).

⁵ 1 kap. 3 § Riksgäldskontorets föreskrifter om insättningsgaranti.

⁶ Prop. 2015/16:72 s. 34.

⁷ *Ibid.*

som har undertecknat handlingen.⁸ En särskild typ av elektronisk underskrift är så kallad avancerad elektronisk underskrift. Det är en elektronisk underskrift på vilken det ställs höga krav på säkerhet och kryptering.

Bestämmelser om elektroniska underskrifter finns i EU:s förordning om elektronisk identifiering.⁹ De e-legitimationer som för närvarande används i Sverige anses uppfylla kraven på en avancerad elektronisk underskrift i förordningens mening.¹⁰

Som framgår ovan kan e-legitimation användas för underskrift utan att inloggning sker i en e-tjänst som t.ex. internetbank. Vid framtagandet av föreskrifterna om insättningsgaranti har inte avsikten varit att utesluta elektronisk underskrift genom e-legitimation från de möjliga sätten att bekräfta att information om garantin har tagits emot. Användningen av ordet ”inloggning” i definitionen av begreppet internetjänst kan dock ge intryck av att det inte är möjligt att bekräfta att den aktuella informationen har tagits emot genom en sådan elektronisk underskrift utan att inloggning samtidigt sker i internetbanken.

Med anledning av det nu sagda beslutar Riksgälden att i föreskrifterna om insättningsgaranti införa bestämmelser som innebär att bekräftelse av att information om insättningsgarantin har tagits emot får ske – förutom genom fysisk underskrift och genom institutets internetjänst – genom elektronisk underskrift i den mening som avses i EU:s förordning om elektronisk identifiering.

Konsekvensutredning

Förordningen (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning gäller för förvaltningsmyndigheter under regeringen. Det innebär att förordningen blir tillämplig när Riksgälden tar fram föreskrifter och allmänna råd.

Av 4 § i den angivna förordningen framgår att en myndighet som omfattas av förordningen så tidigt som möjligt ska utreda föreskrifternas eller de allmänna rådens kostnadsmässiga och andra konsekvenser i den omfattning som behövs i det enskilda fallet och dokumentera utredningen i en konsekvensutredning. Av samma paragraf framgår att myndigheten även ska ge statliga myndigheter, kommuner, landsting, organisationer,

⁸ *Ibid.*

⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 910/2014 av den 23 juli 2014 om elektronisk identifiering och betrodda tjänster för elektroniska transaktioner på den inre marknaden och om upphävande av direktiv 1999/93/EG.

¹⁰ Prop. 2015/16:72 s. 53.

näringslivet och andra som kostnadsmissigt eller på något annat betydande sätt berörs tillfälle att yttra sig i frågan och om konsekvensutredningen.

Enligt 5 § i den angivna förordningen får en myndighet besluta föreskrifter eller allmänna råd utan att vidta de åtgärder som sägs i 4 § om myndigheten bedömer att det saknas skäl att genomföra en konsekvensutredning. En sådan bedömning ska dokumenteras.

Den aktuella föreskriftsändringen är av begränsad omfattning och innebär endast ett förtydligande. Ändringen bedöms inte ha några kostnadsmissiga eller andra negativa konsekvenser för dem som berörs, dvs. insättarna och instituten. Mot den bakgrunden bedömer Riksgälden att det saknas skäl att genomföra en konsekvensutredning. Som en konsekvens därav behöver föreskrifterna inte heller remitteras.